

СПІВВІДНОШЕННЯ Й ВЗАЄМОДІЯ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВОЇ ТА КРИМІНАЛІСТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПРИ ВИЯВЛЕННІ Й РОЗСЛІДУВАННІ ЗЛОЧИНІВ

Ієрусалимов І.О., професор кафедри досудового розслідування ННІ
№1 НАВС, кандидат юридичних наук, доцент.

Діяльність оперативних підрозділів по виявленню злочинів носить об'єктивно розвідувальний характер. В такому випадку оперативна інформація є різновидом розвідувальної інформації. Тут можна дотримуватися термінології, яка використовується в розвідці й розвідувальної діяльності спецслужб. *Розвідка* – це процес, при якому інформація надходить, перевіряється й стає доступною для державних службовців. Інформацією називаються сирі дані з будь-якого джерела, які можуть бути уривчастими, суперечливими, недостовірними, двозначними, такими, що вводять в оману або невірними. *Дані розвідки* – це інформація, яка була зібрана, об'єднана, оцінена, проаналізована й інтерпретована. *Кінцеві дані розвідки* – це кінцевий результат розвідки, готовий до отримання відповідним суб'єктом для прийняття політичного рішення. Трьома типами кінцевих даних розвідки є наступні: основні, поточні і оцінні. Основні дані розвідки забезпечують базовий і фактичний матеріал по конкретній країні або проблемі. Поточні дані розвідки повідомляють про нові зміни. Оцінні дані розвідки дозволяють судити про можливі наслідки. Ці три типи доповнюють один одного: *основні дані розвідки* – це фундамент, на якому будуються інші дані; *поточні дані розвідки* дозволяють переглядати уявлення про країну й давати рекомендації зі збору основних і поточних даних розвідки [1, с. 3].

Виходячи з аналогії наведених понять можна стверджувати, що оперативна інформація є первинною інформацією, при отриманні якої оперативний підрозділ починає її перевірку, аналіз, оцінку, зіставлення

з інформацією, отриманою з інших джерел. Наприклад, у випадку підтвердження отриманого агентурного повідомлення оперативний співробітник ухвалює рішення щодо заведення оперативного обліку й проведення оперативної розробки. Якість розробки і її результат будуть залежати від надійності й професіоналізму агента, професіоналізму оперативного співробітника й застосованого їм комплексу оперативно-розшукових заходів, спрямованих на виявлення злочину й одержання доказів, які повинні бути вже закладені в результатах проведених їм оперативно-розшукових заходів.

Надалі вони повинні одержати криміналістичну оцінку з урахуванням методики доказування по даних злочинах. У цей час дві юридичні науки - криміналістика й оперативно-розшукова діяльність – існують самостійно. Це цілком обґрунтовано, але дане положення не повинне породжувати антагонізм цих наук, зводиться до суперечки: яка з них важливіше в розробці наукових положень про боротьбу зі злочинністю. Разом з тим при розробці наукової теорії комплексної криміналістичної методики й оперативно-розшукового забезпечення виявлення й розслідування злочинів, як ні в якій іншій, прослідковується істотне значення співвідношення й взаємодії оперативно-розшукової й криміналістичної діяльності. Це дає можливість говорити про оперативно-розшукову криміналістику, що знаходиться на перехресті слідчої криміналістики й теорії оперативно-розшукової діяльності, а її рекомендації підтверджується практикою виявлення й розслідування злочинів [2, с. 27]. На наш погляд, саме оперативно-розшукова криміналістика є основою наукового забезпечення проведення негласних слідчих(розшукових) дій та детективної діяльності.

Список використаних джерел:

1. Географический справочник ЦРУ / Под ред. К. Жвакина; пер. с англ. В. Харитонов. Екатеринбург, 2005. С. 3.
2. Ларин А. М. Криминалистика и паракриминалистика: Науч.-практ. и учеб. пособие / Ларин А. М. - М., 1996. С. 27.